

Arrest

nr. 244 901 van 26 november 2020
in de zaak X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. LURQUIN
Gentsesteenweg 1206
1082 SINT-AGATHA-BERCHEM**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 1 april 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 1 maart 2020 tot terugdrijving (bijlage 11) en tot intrekking van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA .

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat V. LURQUIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster kwam op 1 maart 2020 aan op de luchthaven van Brussel Nationaal, komende vanuit Kinshasa (RDC). Zij was in het bezit van een nationaal Congolees paspoort voorzien van een visum type C, afgegeven door de Franse autoriteiten en geldig van 28 februari 2020 tot 31 maart 2020 voor een duur van 16 dagen.

De verwerende partij trof op 1 maart 2020, onder de vorm van een bijlage 11, een beslissing tot terugdrijving.

Dit betreft de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt

“Op 1-03-2020 om 09:00 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel-Nationaal werd door ondergetekende,

De heer / mevrouw :

naam N. voornaam C.M.

geboren op 17.03.1987 te KINSHASA geslacht (m/v) vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.) wonende te [...]

houder van het document paspoort nummer OP0368320 afgegeven te Minafettop : 12/04/2018

houder van het visum nr. (...) van het type C afgegeven door

geldig van 29/02/2020 tot 31/03/2020

voor een duur van 16 dagen, met het oog op :

afkomstig uit Kinshasa met de vlucht SN358, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15 12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) : (...)

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing. Betrokkene verklaart zelf haar toeristische planning opgemaakt te hebben. Wanneer wordt gepeild naar haar reisplannen, spreekt zij enkel over de Eiffeltoren. Zij heeft geen tickets voor deze of andere bezienswaardigheden gekocht. Zij kan geen andere zaken opnoemen die in haar planning vermeld staan. Op de vraag wat de “Notre Dame” is, kan zij niet antwoorden. Zij is totaal niet op de hoogte van het feit dat deze vorig jaar afgebrand is. Verder heeft zij geen idee hoe ver het hotel van de luchthaven verwijderd is. Zij zal de verplaatsing naar het hotel wel met de taxi maken, samen met haar kennis. Na controle blijkt het hotel op ca. 35 km van de luchthaven te liggen. Via de BELVIS-informatie blijkt dat de eerste binnenkomst van haar via Frankrijk zou gebeuren. Dit is niet het geval. Zij is wel in transit naar Frankrijk.”

Diezelfde dag werd ook verzoeksters visum ingetrokken.

Dit betreft de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…) Het visum is ingetrokken.

Dit besluit is gebaseerd op de volgende reden(en):

Het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

Betrokkene verklaart zelf haar toeristische planning opgemaakt te hebben. Wanneer wordt gepeild naar haar reisplannen, spreekt zij enkel over de Eiffeltoren. Zij heeft geen tickets voor deze of andere bezienswaardigheden gekocht. Zij kan geen andere zaken opnoemen die in haar planning vermeld staan. Op de vraag wat de "Notre Dame" is, kan zij niet antwoorden. Zij is totaal niet op de hoogte van het feit dat deze vorig jaar afgebrand is. Verder heeft zij geen idee hoe ver het hotel van de luchthaven verwijderd is. Zij zal de verplaatsing naar het hotel wel met de taxi maken, samen met haar kennis. Na controle blijkt het hotel op ca. 35 km van de luchthaven te liggen. Via de BELVIS-informatie blijkt dat de eerste binnenkomst van haar via Frankrijk zou gebeuren. Dit is niet het geval. Zij is wel in transit naar Frankrijk.”

Op 30 april 2020 werd verzoekster vrijgesteld en werd haar een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Ter terechtzitting stelt de verzoekende partij dat ze is teruggekeerd naar haar land van herkomst. De verwerende partij is hiervan niet op de hoogte.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster werpt in een eerste middel op:

“ - Violation de l'article 3, §1, 3° de la loi du 15 décembre 1980

- Violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs

- Violation du principe général de motivation formelle des actes administratifs
- Violation du principe général de sécurité juridique
- Erreur d'appréciation manifeste
- Violation du principe général de bonne administration
- Violation du principe de confiance légitime
- Violation du principe de gestion consciente
- Violation du principe de préparation avec soin des décisions administratives”.

Zij betoogt als volgt :

“L'article 3, §1, 3° de la loi du 15 décembre 1980 dispose que :

Sauf dérogations prévues par un traité international ou par la loi, peut être refoulé par les autorités chargées du contrôle aux frontières, l'étranger qui se trouve dans un des cas suivants :

3° s'il ne peut pas présenter, le cas échéant, les documents justifiant l'objet et les conditions du séjour envisagé;

Cette disposition fut dernièrement modifiée par la loi du 15 juillet 1996 modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et la loi du 8 juillet 1976 organique des centres publics d'aide sociale.

Les travaux préparatoires expliquent le bien-fondé de cette disposition :

« L'article 5, 2° et 3°, du projet L. 24.111/2 a pour objet d'intégrer dans la législation belge l'exigence formulée à l'article 5, alinéa 1er, c, de la Convention d'application de l'Accord de Schengen » (voir Doc. parl, ch., Sess. ord. 1995-1996, p. 100, disponible sur :

<https://www.lachambre.be/FLWB/PDF/49/0364/49K0364001.pdf>).

Cette disposition est elle-même formulée comme suit :

1. Pour un séjour n'excédant pas trois mois, l'entrée sur les territoires des Parties Contractantes peut être accordée à l'étranger qui remplit les conditions ci-après:

c) présenter le cas échéant les documents justifiant de l'objet et des conditions du séjour envisagé et disposer des moyens de subsistance suffisants, tant pour la durée du séjour envisagé que pour le retour dans le pays de provenance ou le transit vers un État tiers dans lequel son admission est garantie, ou être en mesure d'acquérir légalement ces moyens; (...).

Les travaux préparatoires de la loi du 15 juillet 1996 poursuivent ensuite :

« Le paragraphe 2 du même article de la Convention, l'entrée sur les territoires des Parties contractantes doit, en principe, être refusée aux étrangers non ressortissants d'un Etat membre des Communautés européennes qui ne satisfont pas à cette condition; ils doivent également y satisfaire pour pouvoir circuler librement dans l'ensemble des territoires des Parties contractantes conformément aux articles 19 à 21 de la Convention.

Il se justifie d'autant moins de s'écarter, dans la rédaction du 3°, de la formulation utilisée dans l'article 5, alinéa 1er, c, de la Convention, que les dispositions précitées doivent, de l'avis conforme des délégués du Gouvernement, être considérées comme directement applicables.

Le 3° serait par conséquent mieux rédigé comme suit: “3° s'il ne dispose pas des moyens de subsistance suffisants, tant pour la durée du séjour envisagé que pour le retour dans le pays de provenance ou le transit vers un Etat tiers dans lequel son admission est garantie, et n'est pas en mesure d'acquérir légalement ces moyens”»

Les travaux préparatoires de cette disposition insistent donc sur l'importance particulière à accorder à la condition des moyens subsistance suffisants.

En l'espèce, les documents attestant du fait que la requérante remplissait cette condition étaient coincés dans sa valise, elle aussi en transit. La requérante avait bien fait part de cet élément aux autorités qui l'ont interrogée le 1er mars dernier. Pourtant, la décision ne fait aucune mention de ces documents.

Plutôt, elle se fonde exclusivement sur des éléments d'appréciation subjectifs et arbitraires, tels que le fait qu'elle ignorait que la Cathédrale Notre-Dame ait brûlé ; qu'elle n'ait pas acheté à l'avance des places pour visiter la tour Eiffel ; ou qu'elle ne puisse dire avec précision la distance séparant l'aéroport de son hôtel.

Ces éléments ne sont pas pertinents au regard de l'article 3, §1, 3° de la loi 15 décembre 1980.

Partant, la décision de refoulement ne s'inscrit absolument pas dans l'esprit ni dans la ratio legis de l'article 3 de la loi du 15 décembre 1980. La décision de refoulement viole donc cette même loi.

En ce qui concerne les motifs de la décision d'annulation de visa, il y lieu de souligner qu'aucune case prévue à cette cause n'a été cochée.

Le principe de motivation formelle des actes administratifs commande que tout acte administratif repose sur des motifs de droit et de fait qui lui servent de fondement et qui puissent être portés à la connaissance de l'administré à l'encontre duquel cet acte est pris.

Ce principe est formalisé dans les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991. Le premier de ces articles dispose que « les actes administratifs des autorités administratives visées à l'article premier doivent faire l'objet d'une motivation formelle » et le second que « la motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate ».

Il est de notoriété publique que les principes généraux de bonne administration, de préparation avec soin des décisions administratives et de gestion consciente commandent que chaque décision en matière de séjour soit traitée par les autorités administratives compétentes de manière consciencieuse, en ayant égard à l'ensemble des circonstances entourant la cause litigieuse et s'abstenant de recourir à des raisonnements stéréotypés et non motivés.

Il ne saurait être raisonnablement considéré que la circonstance que la requérante ignore que la Cathédrale de Notre-Dame ait brûlé et la distance exacte séparant l'aéroport de son hôtel ou que la requérante n'ait pas réservé des billets pour visiter la tour Eiffel soient suffisants pour fonder une décision de refoulement.

Ces décisions sont par ailleurs empreintes de stéréotypes. Outre qu'il est manifestement arbitraire d'attendre d'une personne vivant sur un autre continent de suivre l'actualité française, il ne peut être pris pour argument que tout voyageur légitime se doit de parfaitement organiser ses vacances à l'avance sans rentrer dans une justification stéréotypée, subjective et arbitraire.

Un raisonnement contraire inviterait à penser que tous les voyageurs étrangers muni d'un visa pourraient se voir refoulés et privés de liberté, selon leur bonne ou mauvaise connaissance de l'actualité ou de leur bonne ou mauvaise organisation.

Ceci violerait sévèrement le principe de sécurité juridique et le principe de légitime confiance, principe général de droit administratif, lui-même fondé sur le droit à la sécurité juridique.

Votre Conseil, par un arrêt n°153.305 du 25 septembre 2015, a rappelé l'existence du principe de confiance légitime et soulignait son inscription dans la jurisprudence du Conseil d'Etat (C.E., arrêt n°90.304 du 6 février 2001 ou C.E., arrêt n°96.090 du 19 mars 2001).

Ce principe contraint l'autorité administrative à ne pas tromper la confiance de l'administré. Il impose au moins à la partie adverse de s'expliquer sur les motifs de ne pas suivre une voie précédemment tracée.

Ce principe s'inspire également de celui de l'interdiction de la rétroactivité des actes administratifs et du retrait de certains d'entre eux. L'objectif est d'éviter de mettre inutilement en péril la confiance que chacun doit avoir dans l'attitude de l'autre. Il importe la confiance légitime des citoyens dans la stabilité de la situation créée par un acte juridique et suppose le caractère prévisible, lisible et accessible des lois et réglementations.

Le principe de sécurité juridique est une condition essentielle du bon fonctionnement des sociétés.

Il se fonde notamment sur la circonstance que tout citoyen doit pouvoir se fier à une ligne de conduite constante de l'autorité ou à des concessions ou des promesses que les pouvoirs publics ont fait dans des cas concrets » (Jacques JAUMOTTE, le contentieux administratif : sous-section 9 — les principes généraux de droit, pages 775 et suivantes).

En l'espèce, la requérante avait obtenu son visa Schengen sans difficulté auprès des autorités françaises. Elle disposait du dossier complet et contextualisé attestant des conditions nécessaires pour entreprendre son voyage dans sa valise. Sans qu'aucune explication objective ne lui soit fournie quant à son dossier, une décision d'annulation de visa, de refoulement et de maintien dans un lieu déterminé situé à la frontière lui sont notifiées.

Fort de l'ensemble des éléments précités, il convient de constater que les deux décisions litigieuses se fondent sur des éléments d'appréciation arbitraires et subjectifs. Dans un tel contexte, elles violent l'ensemble des dispositions et principes visés au moyen.

Partant, le premier moyen est sérieux."

2.2. De door verzoekster aangehaalde beginselen, "principe général de motivation formelle des actes administratifs" (1), "principe général de bonne administration" (2) en "principe de gestion consciente" (3), zijn de Raad niet bekend als algemene beginselen van behoorlijk bestuur (1) of er wordt niet geduid welk beginsel van behoorlijk bestuur precies geschonden werd (2) of wat dit precies inhoudt en wat het verschil is met het reeds geschonden geachte "principe de préparation avec soin des décisions administratives" (3).

Deze onderdelen van het middel zijn dan ook onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.4. De twee bestreden beslissingen zijn duidelijk gemotiveerd in rechte en in feite. De eerste bestreden beslissing verwijst naar artikel 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en legt aan de hand van elementen die verzoeksters zaak kenmerken uit waarom ze wordt geacht niet in het bezit te zijn van de documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven. De tweede bestreden beslissing verwijst naar de artikelen 32, 1, a) II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode en legt aan de hand van elementen die verzoeksters zaak kenmerken uit waarom het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond.

Weliswaar is in de tweede bestreden beslissing het vakje niet aangekruist dat naar voormelde bepalingen verwijst, doch het feit dat de feitelijke motivering onmiddellijk volgt op dit niet aangekruist vakje laat verzoekster toe af te leiden welke juridische motieven de grondslag vormen van de tweede bestreden beslissing. Deze beoordeling dringt zich des te meer op gezien verzoekster zelf de juridische motieven van de tweede bestreden beslissing aanhaalt op pagina 3 van haar verzoekschrift.

2.5. Deze motieven zijn voldoende duidelijk en laten verzoekster toe zich erop te verdedigen, wat ook blijkt uit het feit dat ze de motieven op inhoudelijk vlak bekritiseert en aanvoert dat ze behept zijn met een manifeste beoordelingsfout.

2.6. Verzoekster is van oordeel dat het gaat om stereotiepe motieven, maar zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

2.7. Verzoekster verwacht een motivering in de bestreden beslissingen over de documenten die ze bij zich had ten bewijze van het feit dat ze beschikt over voldoende middelen van bestaan, maar de Raad ziet niet in wat de grondslag is van deze verwachting. Verzoekster wordt immers niet verweten dat zij onvoldoende bestaansmiddelen bij zich had.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

2.8. Waar verzoekster de motieven op inhoudelijk vlak bekritiseert, bekijkt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van een beslissing zeker moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104).

2.9. Artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de juridische grondslag van de eerste bestreden beslissing. Deze bepaling luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;

(...)”

2.10. Verzoekster citeert de voorbereidende werken van de voormelde wetsbepaling en uit haar kritiek leidt de Raad af dat zij van oordeel is dat artikel 5, eerste lid, c) van de Schengenuitvoeringsovereenkomst niet naar behoren een weerklank vindt in artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2.11. Verzoekster kan echter niet worden gevolgd in haar kritiek. Vooreerst is het zo dat artikel 5 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst (overeenkomst ter uitvoering van het te Schengen gesloten akkoord van 14 juni 1985 tussen de regeringen van de staten van de Benelux Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland en de Franse Republiek, betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen) werd opgeheven door artikel 39, 1 van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad E.G. nr. 562/2006/EG van 15 maart 2006 tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen, dit met ingang van 13 oktober 2006. Voormelde verordening werd op haar beurt afgeschaft en vervangen door Verordening (EU) 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscore).

2.12. Artikel 5, eerste lid, c van de Schengengrenscore luidt als volgt:

“Toegangsvoorwaarden voor onderdanen van derde landen

1. Voor onderdanen van derde landen gelden de volgende toegangsvoorwaarden voor een verblijf van ten hoogste drie maanden per periode van zes maanden:

c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;

(...)”

Artikel 7 van de Schengengrenscore luidt als volgt:

“Grenscontrole op personen

“1. Het grensoverschrijdende verkeer aan de buitengrenzen wordt gecontroleerd door de grenswachters. De controle wordt verricht overeenkomstig dit hoofdstuk.(...)

(...).

3. Bij binnenkomst en uitreis worden onderdanen van derde landen aan een grondige controle onderworpen.

a) De grondige controles bij binnenkomst behelzen de verificatie van de in artikel 5, lid 1, vermelde voorwaarden voor toegang, alsmede, eventueel, van de verblijfs- en werkvergunningen. In dat verband wordt nauwgezet onderzocht:

(...)

iv) de plaats van vertrek en de plaats van bestemming van de betrokken onderdaan van een derde land, alsmede het doel van het voorgenomen verblijf, indien nodig met controle van de desbetreffende bewijsstukken;

v) of de betrokken onderdaan van een derde land voor de geplande duur en het doel van het voorgenomen verblijf en voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, over voldoende middelen van bestaan beschikt dan wel of hij deze op rechtmatige wijze kan verkrijgen;”

2.13. Uit artikel 5, eerste lid, c, juncto artikel 7 van de Schengengrenscore blijkt dat de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij een eerste binnenkomst van een vreemdeling op het Schengen- grondgebied kunnen nagaan of de vreemdeling wel voldoet aan de voorwaarden voor betreding van het Schengen- grondgebied en of deze inzonderheid het doel van het voorgenomen verblijf en het bezit van voldoende middelen van bestaan kan aantonen. Dit kan ook worden gelezen in artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet.

2.14. Verzoekster focust op de middelen van bestaan waarover een vreemdeling dient te beschikken als deze het Schengen- grondgebied betreedt en doet ook een voorstel tot aanpassing van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet waarin de vereiste van deze middelen van bestaan tot uiting komt. Verzoekster gaat echter totaal voorbij aan artikel 3, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

(...)

4° wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven”.

2.15. Artikel 5, eerste lid, c van de Schengengrenscore handelt echter niet alleen over de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen maar ook over het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden die moeten kunnen worden gestaafd, wat een weerklank vindt in artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dat verzoekster beschikt over voldoende bestaansmiddelen is derhalve niet voldoende om haar toegang te verlenen tot het Schengen- grondgebied.

2.16. Verzoekster is verder van oordeel dat de bestreden beslissingen steunen op een subjectieve en arbitraire beoordeling van elementen, zoals het feit dat ze niet weet dat de Notre Dame kathedraal in Parijs is afgebrand, dat ze niet op voorhand tickets heeft gekocht om de Eiffeltoren te bezoeken en ze niet wist wat de precieze afstand is tussen haar geboekt hotel en de luchthaven. Verzoekster is van oordeel dat deze elementen niet pertinent zijn in het kader van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2.17. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 1 maart 2020 werd gehoord door de Federale Politie te Zaventem. Verzoekster had een reservering bij zich van een hotel in Frankrijk voor de periode van 1 maart 2020 tot 14 maart 2020, geboekt via booking.com alsook een gedetailleerde toeristische planning. De stukken bevinden zich in het administratief dossier. Hieruit blijkt dat verzoekster op 3 maart 2020 de Eiffeltoren zou bezoeken, op 4 maart 2020 de Notre Dame kathedraal, op 5 maart 2020 het Musée d'Orsay, op 6 maart 2020 de Champs Elysées, op 7 maart 2020 Disneyland Parijs, op 8 maart 2020 de Sacré Coeur Basiliek, op 9 maart 2020 plande verzoekster om te gaan winkelen en op 13 en 14 maart 2020 zou zij rusten en zich voorbereiden op de terugkeer naar Kinshasa op 15 maart 2020.

2.18. In het verslag van het gehoor van verzoekster, dat werd opgesteld op 1 maart 2020 door de Federale Politie te Zaventem, kan onder het kopje, *“Vaststellingen en info”* het volgende worden gelezen:

** Betrokkene verklaart zelf haar toeristische planning opgemaakt te hebben. Wanneer wij haar vragen wat er in deze planning vermeld staat, spreekt zij enkel over de Eiffeltoren. Zij heeft geen tickets voor deze of andere bezienswaardigheden gekocht. Zij kan geen andere zaken opnoemen die in haar planning vermeld staan.*

Op de vraag wat de “Notre Dame” is, kan zij niet antwoorden. Zij is totaal niet op de hoogte van het feit dat deze vorig jaar afgebrand is.

** Verder heeft zij geen idee hoe ver het hotel van de luchthaven verwijderd is. Zij zal de verplaatsing naar het hotel wel met de taxi maken, samen met haar kennis.*

Na controle blijkt het hotel op ca. 35 km van de luchthaven te liggen.

** Betrokkene is enkel in het bezit van dollars wat ons niet logisch lijkt. Zij zal deze wel omwisselen naar euro's.*

** Via de BELVIS-informatie blijkt dat de eerste binnenkomst van haar via Frankrijk zou gebeuren. Dit is niet het geval. Zij is wel in transit naar Frankrijk.*

** Het is de eerste keer dat betrokkene een Schengenland bezoek(t)."*

2.19. In de bestreden beslissingen wordt gesteld:

"Betrokkene verklaart zelf haar toeristische planning opgemaakt te hebben. Wanneer wordt gepeild naar haar reisplannen, spreekt zij enkel over de Eiffeltoren. Zij heeft geen tickets voor deze of andere bezienswaardigheden gekocht. Zij kan geen andere zaken opnoemen die in haar planning vermeld staan.

Op de vraag wat de "Notre Dame" is, kan zij niet antwoorden. Zij is totaal niet op de hoogte van het feit dat deze vorig jaar afgebrand is.

Verder heeft zij geen idee hoe ver het hotel van de luchthaven verwijderd is. Zij zal de verplaatsing naar het hotel wel met de taxi maken, samen met haar kennis. Na controle blijkt het hotel op ca. 35 km van de luchthaven te liggen. Via de BELVIS-informatie blijkt dat de eerste binnenkomst van haar via Frankrijk zou gebeuren. Dit is niet het geval. Zij is wel in transit naar Frankrijk."

2.20. Hieruit blijkt dat verzoekster meer wordt verweten dan niet te weten hoe ver het hotel van de luchthaven is verwijderd en niet op voorhand tickets te hebben gekocht om de Eiffeltoren te bezoeken.

2.21. De Raad kan het niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig achten dat de verwerende partij erover valt dat verzoekster, die heeft verklaard zelf de reisplanning te hebben opgesteld, en die van plan is gedurende een tweetal weken (enkel) Parijs te bezoeken, slechts één toeristische trekpleister aldaar kan vermelden. Verder blijkt uit de toeristische reisplanning die verzoekster bij zich had, dat ze op 4 maart 2020 (enkel) de Notre Dame kathedraal zou bezoeken. De Raad kan het evenmin kennelijk onredelijk of onzorgvuldig achten dat de verwerende partij erover valt dat verzoekster niet weet wat de Notre Dame is en evenmin weet dat deze kathedraal in 2019 is afgebrand wat leidde tot het nagenoeg volledig verlies van dit monument. Dit zijn vragen die wel degelijk verband houden met verzoeksters reisbestemming. Van verzoekster wordt niet verwacht dat ze de Franse actualiteit volgt of dat ze haar reisbestemming perfect voorbereidt, maar wel dat ze vragen kan beantwoorden over de reisbestemming die elke toerist met een minimale voorbereiding van de reisbestemming kan beantwoorden. Verzoeksters overtuiging dat dit arbitraire en subjectieve beoordelingen betreft die niet pertinent zijn in het licht van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, kan geen aanleiding geven tot een andersluidend oordeel. Tevens stellen de bestreden beslissingen vast, *"Via de BELVIS-informatie blijkt dat de eerste binnenkomst van haar via Frankrijk zou gebeuren. Dit is niet het geval."* Verzoekster brengt niets in tegen de voormelde vaststelling.

2.22. De in punt 2.21. vermelde vaststellingen volstaan om de bestreden beslissingen te schragen. De vaststellingen dat verzoekster niet weet hoe ver het hotel van de luchthaven is verwijderd en dat ze niet op voorhand tickets heeft gekocht om de Eiffeltoren te bezoeken, kunnen worden beschouwd als overtollige motieven. Kritiek op overtollige motieven kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

2.23. Uit artikel 7 van de Schengengrenscore (zie supra) blijkt dat de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij een eerste binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied de plicht hebben om het doel van het voorgenomen verblijf, indien nodig met controle van de desbetreffende bewijsstukken, nauwgezet te onderzoeken. Dit vindt ook zijn weerklink in artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster kan derhalve aan het feit dat ze zonder problemen een visum kreeg uitgereikt, naar eigen zeggen op grond van een compleet dossier waaruit blijkt dat ze voldoet aan alle voorwaarden om te reizen, niet de verwachting ontlenen dat de binnenkomstvoorwaarden voor het betreden van het Schengengrondgebied vermeld in artikel 5 van de Schengengrenscore überhaupt zijn vervuld of niet meer mogen worden gecontroleerd. Er is dan ook geen sprake van een schending van het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.24. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van artikel 8 van het EVRM.

Zij betoogt als volgt:

"Les décisions d'annulation de visa et de refoulement constituent une ingérence à l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme."

La Cour européenne des droits de l'homme considère que la notion de 'vie privée' est un terme large et qu'il n'est pas possible ni nécessaire d'en donner une définition exhaustive (Cour EDH 16 décembre 1992, Niemietz/Allemagne, § 29). Ainsi, l'existence d'une vie familiale ou d'une vie privée, ou des deux, s'apprécient en fait.

D'une part, l'article 8 garantit ainsi la « vie privée » au sens large de l'expression, qui comprend le droit de mener une « vie privée sociale », à savoir la possibilité pour l'individu de développer son identité sociale. Sous cet aspect, ledit droit consacre la possibilité d'aller vers les autres afin de nouer et de développer des relations avec ses semblables (voir, en ce sens, Campagnano c. Italie, no 77955/01, § 53, CEDH 2006-V).

D'autre part, la jurisprudence constante considère que la vie privée englobe le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables, y compris dans le domaine professionnel et commercial (C. c. Belgique, § 25 ; Oleksandr Volkov c. Ukraine, § 165).

In casu, les décisions d'annulation du visa et de refoulement portent atteinte à la vie privée de la requérante en ce qu'elles l'empêchent de réaliser son projet de voyage en France et de jouir librement de ses congés. Pareils choix de vie sont pourtant partie intégrante de sa vie privée.

Rien ne laisse à penser que ces éléments ont été pris en compte lorsque la décision d'annulation de visa et la décision de refoulement ont été prises ou qu'une quelconque balance des intérêts en présences ait été pesée. Ce constat vaut d'autant au regard du caractère arbitraire et subjectif des motifs invoqués pour les justifier. Ces décisions constituent donc une ingérence à la vie privée de la requérante qui ne saurait être considérée comme légitime et proportionnelle.

Partant, elles violent l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme.

Le second moyen est sérieux.”

2.25. Verzoekster wijst op haar privéleven en verwacht in essentie een uitgebreide afweging in het licht hiervan terug te vinden in de bestreden beslissingen.

2.26. Verzoeksters verwachting om een uitgebreide afweging in de bestreden beslissingen terug te vinden in het licht van artikel 8 van het EVRM veronderstelt in de eerste plaats dat zij aantoonde dat er sprake is van een beschermenswaardig privéleven in de zin van dit verdragsartikel.

2.27. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster voor de eerste maal naar het Schengengebied komt. De Raad ziet dan ook niet in hoe er sprake kan zijn van een beschermenswaardig privéleven alhier in de zin van artikel 8 van het EVRM dat wordt geschonden door de bestreden beslissingen. Het niet realiseren van reisplannen of het niet vrijelijk kunnen genieten van vakantie zijn geen elementen die daarvan deel uitmaken. Verzoekster kan niet dienstig verwijzen naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens die betrekking heeft op het recht om relaties aan te gaan op professioneel en commercieel vlak, aangezien zij louter omwille van toeristische doeleinden van plan was om naar Frankrijk te gaan.

Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend twintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA